

har set indtil nu. Storbritannien er jo et aktivt medlem af EU og vil dermed også have en meget vigtig rolle at spille i forbindelse med regeringskonferencen. Her opholder jeg mig mere ved de af og til frustrerende debatter, som jeg også tror den britiske befolkning oplever, når man ser på den politiske side. Jeg skal ikke gå tættere på dette; det er ikke min opgave. Jeg vil blot signalere, at det godt en gang imellem kan give anledning til bekymring.

Hr. Uffe Ellemann-Jensen tog måske til gengæld, synes jeg, lidt let på debatten om miljø og beskæftigelse. Jeg skal ikke her lægge mere vægt på prioriteringen, end hr. Uffe Ellemann-Jensen selv gjorde, men blot sige, at det nu ikke er nogen selvfølge, at et bedre miljø samarbejde og et bedre samarbejde om øget beskæftigelse kommer af sig selv.

Jeg forstår udmærket den store vægtning på EU's fantastiske afgørende historiske pligt til at gøre, hvad vi kan – og dér er jeg enig i, at freden er kommet for at blive – fra EU's side for at virke stabiliserende på de nye, unge demokratier i Central- og Østeuropa. Jeg deler det synspunkt, men jeg mener ikke, at det andet hovedmål, det interne mål om en bedre miljø- og beskæftigelsesudvikling i EU, står i modsætning dertil.

Jeg mener faktisk, at netop den danske regering, netop Danmark sammen med Finland, sammen med Sverige, sammen med Østrig og en række andre mindre lande – og større indimellem – står sig ved at sikre, at alt, hvad der kan gøres i 1996 på regeringskonferencen, bliver gjort, når det gælder et bedre miljø samarbejde, og når det gælder øget beskæftigelse.

Vi har jo i 1995 udsigt til en fortsat høj arbejdsledelse inden for Den Europæiske Union. Vi taler vel skønsmæssigt om størrelsesordenen 10 pct., der dækker over ganske mange millioner mennesker. En nedbringelse af arbejdsløsheden i hele EU-området er en meget, meget vigtig opgave, som også må sætte sit præg på regeringskonferencen.

Må jeg så sige om Vestunionen, idet jeg har en fornemmelse af, at udenrigsministeren vil kommentere det spørgsmål mere i detaljerne, at jeg synes, det er rigtigt, at vi debatterer tingene åbent, som det blev efterlyst. Det er også et forsøg her i dag fra udenrigsministerens og min side på at bidrage til det.

Jeg synes, det er rigtigt, at vi bidrager med det, vi ved finder sted af debat i de andre medlemslande, af overvejelser, som i stigende omfang står os klart finder sted i de andre lan-

des regeringer, at vi oplyser om det, at vi debatterer det, at vi prøver at vurdere, hvordan de fremtidige linjer vil udforme sig. Det må gå forud for, hvordan vi skal forholde os på lidt længere sigt. Det må være den rækkefølge.

Derfor håber jeg på, at vi ikke får en debat om, hvorvidt nogen ønsker at stikke hovedet i busken eller skjule sig, men at vi netop får en debat om substansen. Jeg for min part anser det faktisk for at være en stor, stor fordel, en stor positiv udvikling, hvis vi tydeligere og tydeligere kan se humanitære opgaver som en meget vigtig bestanddel af det Vestunionsopgavesæt, vi kan se foran os. Hvis det billede bliver bekræftet, er det da et spændende, nyt vigtigt indslag i den danske Europadebat.

Må jeg til fru Elisabeth Arnold gøre to sæt bemærkninger. Jeg synes, det er rigtigt, som fru Elisabeth Arnold understregede, at vi skal huske, at den første folkeafstemning blev tabt den 2. juni. Vi skal også huske bevæggrundene for, at den blev tabt. Vi skal huske, hvad det var for folkelig skepsis, vi mødte dengang. Det er meget, meget vigtigt, at vi tager det signal alvorligt, og det er dobbelt vigtigt, at vi fortæller befolkningen, at vi står ved det, vi sagde den 18. maj.

Edinburgh-Afgørelsen, som befolkningen sagde ja til den 18. maj, kan kun ændres ved en ny folkeafstemning, hvis en sådan skal komme – det har regeringen ikke taget stilling til – og den nyder fortsat fuld respekt.

Edinburgh-Afgørelsen er ikke på dagsordenen på regeringskonferencen i 1996. Det er alene de hovedtemaer, der omfatter EU's fremtid, herunder udvidelsen, som jeg var inde på.

Jeg vil ikke til en række af de betragtninger, hr. Steen Gade havde. Ikke mindst synes jeg, at betragtningerne om den såkaldte økonomiske sikkerhedspolitik er vigtige. Ofte er vi jo tilbøjelige til at diskutere den hårdere sikkerhedspolitik, før vi har gjort os klart, hvor vigtigt det er, at vi kommer tidligere på banen med en mere tryk økonomisk og social udvikling i forhold til Central- og Østeuropa, i forhold til Nordafrika, i forhold til Middelhavsregionen.

I det hele har jeg været glad for, at næsten alle partiers ordførere – og ikke mindst hr. Peter Duetoft i sit sidste indlæg i dag – har understreget, hvor vigtigt det er at se sammenhængen mellem Middelhavsområdet problemstillinger og udvidelsen af EU med Central- og Østeuropa.